

Pożegnanie

„Czy zdołasz nas nauczyć, że są krzywdy inne

prócz naszej?”

Do tej chwili lipiec rozpoznawałam po dojrzewaniu ogórków
w warzywniku wuja Stanisława.
Nosiliśmy wodę w ocynkowanych wiadrach, pomimo resztek sił.

Schnie groch, matowieje trawa: w tym kościele nie ma już dzwonów
ani niedzielnych wyrzutów sumienia. Nie można też liczyć
na huśtawkę z opony pod starą wiśnią. Pośrodku polnego ołtarza
zdezelowana furta z krzywym krucyfiksem klamki jakby od zawsze
odarta z płaszcza: *jesteś tylko tym, co zostawisz nam w pamięci.*
W tym momencie samotność dla mnie nabrała kształtów wyblakłych serwetek,
w które wplątały się myśli niczym rozsypany cukier.

W letnich podmuchach czarne aksamitki z kapeluszy kobiet
w przeciwsłonecznych okularach przypominają wąskie skrzydła
nadlatujących kruków. W tym lepkiem skupieniu ma się wrażenie,
że wszyscy w napięciu czekają na szklanekę „czystej” za spichlerzem
jak na pola otwierające się po zniwach: bo było „coś”
i nagle otchłań, gdzie nie wiadomo nic - i wszystko.
Przypadkowi inkwizytorzy uśmiercają drugi, trzeci, setny raz,
żeby przez chwilę nie zwątpić w siebie, mimo że na krzywdzie
nie zbudują nic. Więc coraz mniej nas tu – gdy oni
z kilkoma urzędowymi łzami - stoją obok, niezłomni jak na ślepym torze
- a ziemia nieprawdy wybrzuszyła się niczym wynurzający się parowóz.
Brzozy drżą między nagrobkami: teraz milczenie jest tysiącem pokornych słów.

W tej ciszy, sztywnej od mojego bólu, najwięcej pożegnań
jest w ciętych kwiatach. A przecież znów trzeba będzie żyć,
zakraść się na mokradła, gdzie Bóg migoce jak niebieski ognek,
mimo że smutnie na mnie patrzą – spoza rzęs – oczy stawu.
Wierzę w istnienie Arkadii, żeby ocalić ogrody z dzieciństwa,
choć to temat bliski i daleki równocześnie, ale właśnie tam
chcę słuchać piękna, które powtórzyć trudno,
nawet gdy z naszych ust wylatują skrzydlate tablice dekalogu.